

Bästa vänner,

År 2016 är på slutrakan och det är dags att dra efter andan. Det har varit ett år med utmaningar. Då tänker jag särskilt på katastrofen som drabbat Haiti och det återuppbyggnadsarbete som pågår, men också på denguefeber- och influensaepidemin bland familjerna i Argentina, torkan och bristen på vatten i Indien och konflikten i östra Ukraina. Emellertid har det också varit ett år då vi tydligt har kunnat se resultaten av det långsiktiga hjälparbete vi bedriver – en hjälp som är bestående och som ingen naturkatastrof kan förstöra: Utbildning och en orubblig tro på människovärdet.

Ett av de starkaste minnena för mig personligen är mötet med barnen i slumområdet Malvani, Indien. Sommaren 2012 hade jag besökt området i samband med att Hoppets stjärna startade hjälparbetet i Indien. Än idag minns jag känslan av osäkerhet – en slags fientlighet hos sluminvånarna som är svår att beskriva. Minns flickornas skygga blickar, men också deras genuina glädje över möjligheten att lära, möjligheten att sjunga, dansa, prata med någon som lyssnar. I februari 2016 besökte jag Malvani igen. Den här gången träffade jag familjer vars hem totalförstörts av bulldozers; desperation och rädsla. Emellertid upplevde jag aldrig fientlighet eller hotfullhet – tvärtom – jag mötte tacksamhet och vänlighet. En enorm tacksamhet över de stipendier som Hoppets stjärna ger flickor som annars tvingats avbryta sin skolgång. Jag minns hur flickor och pojkar samsades om det trånga utrymmet i resurscentret och jag kan fortfarande bli tårögd då jag tänker på pojken som stod upp och högtidligt deklarerade "det här är inte bara mina vänner, utan mina bröder och systrar". Att flickors rättigheter och värde försvaras av pojkarna, att flickor kan gå i skola, kan drömma om en framtid – det är stort. Större än någon av oss kan ana i ett samhälle där flickor inte värdesätts.

Att inte ha en talan eller ett värde i samhällets ögon – det är också något familjerna vid Familjecentret i Zarazai, Litauen, upplever. Besöket i Zarazai i maj 2016 var omtumlande. Jag minns mamman med sin lilla baby och sina fyra småbarn – familjens nöd och senare deras tacksamhet över att bli hjälpta. Den ensamstående mamman med två små barn inhysta i ett genomgått, fallfärdigt hus... Tindrande, förväntansfulla ögon då vi bar in morsdagspaketet. Alla dessa familjer utan fotfäste som under det senaste året TACK VARE DIG kommit närmare slutmålet: Självständighet, harmoni och trygghet. Arbetet bland familjerna i Zarazai har återverkningar inte endast på familjerna, utan på hela samhället. Familjecentret har rönt stor uppmärksamhet och blivit hela Litauens "modellprojekt" för att hjälpa marginaliserade familjer på fötter. Projektet har visat för gemene man och kvinna att familjerna kan och vill förändra sina liv om man ger dem verktygen och stödet. I Lettland har vi kunnat se en likadan positiv utveckling – flera familjer har t.o.m. kunnat lämna stödprogrammet. Ett bevis på att Hoppets stjärna lyckats i sitt hjälpande är då en familj klarar sig utan stöd och dessutom önskar att stödet ges till en annan familj i behov av hjälp.

Under året som gått har DU varit en länk i en kedja som ger tusentals barn möjlighet till utbildning och ett värdigare liv. DU har varit med och räddat människoliv i Haiti. DU har gett barn framtidstro och hopp i form av julpaket, ryggsäckar och morsdagspaket. *DIN hjälp får familjer att orka kämpa, barn att våga tro på sina drömmar!* Det är med stor ödmjukhet jag tackar alla er som möjliggör vårt hjälparbete.

Vi tar med tacksamhet emot frivilliga gåvor till återuppbyggnadsarbetet i Haiti och till vår Julpaketinsamling.

Med önskan om en fridfull, välsignad jul och ett Gott Nytt År,

Karolina Wägar